diensttijd in een lagere rang een beslissend beoordelingselement dat zwaarder kan wegen dan het belang van de dienst, dat bepalend is voor de keuze tussen degenen die naar een bevordering als de onderhavige hebben gesolliciteerd.

RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 306/85 *

I — De feiten en het procesverloop

1. Verzoeker, André Huybrechts, trad in 1958 in dienst van de Commissie als hoofdadministrateur in de rang A 4 (en bevindt zich sedert ongeveer tien jaar in salaristrap 8 van die rang).

Sedert 15 september 1982 is hij werkzaam bij DG VIII-A-3, afdeling „Energie, mijnbouw, industrie". Na het vertrek van het hoofd van die afdeling, heeft verzoeker van 1 september 1983 tot 31 december 1984 de functie van afdelingshoofd uitgeoefend, eerst als plaatsvervanger (van 1 september 1983 tot 31 maart 1984) en vervolgens ad interim (van 1 april tot 31 december 1984).

2. Op 26 oktober 1984 publiceerde de Commissie de in november 1983 opgestelde kennisgeving van vacature COM/1422/84 betreffende de post van hoofd van de afdeling VIII-A-3. Wat de vereiste kundigheden betreft, bepaalde de kennisgeving onder meer het volgende:

„Vereiste kundigheden:

1) ...

2) zeer grondige kennis van het ontwikkelings- en samenwerkingsbeleid en van de sectoren energie, industrie en mijnbouw van de ontwikkelingslanden, alsmede van de vooruitzichten van die sectoren en van hun invloed op het economische en sociale milieu;

3) voor de functie relevante ervaring;

4) geschiktheid om leiding te geven aan een administratieve eenheid die verschillende sociaal-economische sectoren omvat."

3. Verzoeker solliciteerde naar die post. Bij besluit van 19 december 1984 benoemde de Commissie echter J. Delorme, kabinetschef van E. Pisani, destijds lid van de Commissie bevoegd voor het ontwikkelingsbeleid. Bij nota van 5 februari 1985 werd verzoeker meegedeeld, dat het tot aanstelling bevoegd gezag niet op zijn sollicitatie was kunnen ingaan.

* Procestaal: Frans.

4. Op 19 maart 1985 diende verzoeker bij het tot aanstelling bevoegd gezag een klacht in als bedoeld in artikel 90, lid 2, van het Statuut. Daarin verzocht hij om intrekking van genoemd aanstellingsbesluit en van het besluit waarbij zijn sollicitatie dientengevolge was afgewezen.

In het kader van het onderzoek van zijn klacht stuurde verzoeker de met het onderzoek belaste dienst op 17 april 1985 een brief, waarin hij deze suggereerde zich onder meer te doen overleggen:

„a) het bewijs dat de dossiers (van de ambtenaren die naar het ambt hebben gesolliciteerd...) zijn overgelegd aan het raadgevend comité voor aanstellingen in of bevorderingen tot ambten in de rangen A 1, A 2 en A 3;

..."

5. Bij brief van 2 augustus 1985 werd verzoekers klacht uitdrukkelijk afgewezen. Daarop heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld, dat op 11 oktober 1985 bij het Hof is ingeschreven.

6. Het Hof (Tweede kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft evenwel de Commissie verzocht een afschrift over te leggen van advies nr. 48/84 van het raadgevend comité voor aanstellingen in de rangen A 2 en A 3 alsmede van de speciale notulen van de vergadering tijdens welke de Commissie heeft besloten een andere sollicitant dan verzoeker in het betrokken ambt aan te stellen.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

1) het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

2) bijgevolg nietig te verklaren:

— het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 19 december 1984 tot aanstelling van J. Delorme in het ambt van hoofd van de afdeling VIII-A-3 „Energie, mijnbouw, industrie";

— het daarbij aansluitend besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag tot afwijzing van verzoekers sollicitatie naar dat ambt;

— het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag tot afwijzing van verzoekers klacht;

3) de Commissie in de kosten te verwijzen.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— kosten rechtens.

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker voert de drie navolgende middelen aan:

— schending van het Statuut, met name de artikelen 25, tweede alinea, en 45, lid 1, ervan; schending van wezenlijke vormvoorschriften en procedurefout;

— schending van het Statuut, met name de artikelen 5, lid 3, 7, lid 1, 27 en 45, lid 1, ervan; van algemene rechtsbeginselen, met name het beginsel dat elke be-

stuurshandeling met rechtsgeldige (dat wil zeggen ter zake dienende en niet rechtens of feitelijk onjuiste) redenen moet zijn omkleed en de zorgplicht;

— schending van het Statuut, met name de artikelen 7, lid 1, en 45, lid 1, ervan, alsmede misbruik van bevoegdheid.

Het eerste middel

1. *Verzoeker* stelt dat aan het aanstellingsbesluit en het besluit tot afwijzing van zijn sollicitatie naar het betrokken ambt, geen vergelijkend onderzoek van de verdiensten en de beoordelingsrapporten van de ambtenaren die naar die post hebben gesolliciteerd, is voorafgegaan.

Voor zover verzoeker bekend, zijn de persoonsdossiers van de sollicitanten immers noch aan het raadgevend comité voor aanstellingen in de rangen A 2 en A 3 noch aan de Commissie als tot aanstelling bevoegd gezag overgelegd. Weliswaar heeft verzoeker tijdens een onderhoud met het hoofd van de afdeling „Statuut" op 7 mei 1985 kennis kunnen nemen van een afschrift van het advies van dat comité en van de notulen van de Commissie over de betrokken aanstelling, doch het ging daarbij om zuiver formele documenten. Daarenboven werd het „bewijs van de overlegging" van de persoonsdossiers aan het comité hem niet getoond, hoewel hij daar in zijn brief van 17 april 1985 om had verzocht. Het staat evenwel aan de Commissie voor het Hof te bewijzen, dat bij het vergelijkend onderzoek van de verdiensten van de sollicitanten aan de vereisten voor het in artikel 45, lid 1, van het Statuut bedoelde onderzoek was voldaan.

2. De *Commissie* wijst erop, dat dit middel is gebaseerd op feitelijk onjuiste beweringen. Het bewijs dat het raadgevend comité voor aanstellingen in de rangen A 2 en A 3 en de Commissie wel degelijk een vergelijkend onderzoek van de verdiensten en de beoordelingsrapporten van de sollicitanten hebben verricht, is immers te vinden in de respectieve notulen waarvan verzoeker tijdens het onderhoud van 7 mei 1985 kennis heeft genomen. De Commissie bezit trouwens geen schriftelijk „bewijs van de overlegging" van de dossiers van de sollicitanten aan dat comité en aan de Commissie.

Het tweede middel

1. *Verzoeker* betoogt dat de bestreden besluiten niet met redenen zijn omkleed, althans niet met rechtsgeldige redenen.

Volgens hem pleitte alles ervoor, dat hij in het betrokken ambt werd aangesteld. Hij was de oudste sollicitant (57 jaar), degene met de meeste anciënniteit in de dienst (26 jaar) en in de rang A 4 (26 jaar), en hij had de langste beroepservaring op het betrokken gebied (31 jaar) en in het bijzonder met betrekking tot de specifieke sector van afdeling VIII-A-3. Bovendien was hij van alle sollicitanten degene die het best en volledig aan de kundigheidsvereisten voldeed; hij had namelijk gedurende zestien maanden de functie van afdelingshoofd uitgeoefend, eerst als plaatsvervanger en daarna ad interim, en zijn laatste beoordelingsrapport was lovend. Voorts was het verkrijgen van deze post zijn laatste kans op een normale loopbaan. Ten slotte was de directeur onder wie de betrokken afdeling ressorteert, van mening dat hij de andere sollicitanten ver overtrof. Welnu, door in die omstandigheden een andere sollicitant aan te stellen, heeft het tot aanstelling bevoegd gezag de grenzen die de redelijkheid aan zijn beoorde-

lingsbevoegdheid stelt, overschreden; op zijn minst is rechtens onvoldoende bewezen dat het binnen die grenzen is gebleven.

Daar vaststond dat verzoeker volkomen geschikt was voor de betrokken functie, die hij gedurende zestien maanden tot ieders tevredenheid had uitgeoefend, eiste de zorgplicht jegens verzoeker dat diens overheersende belang, eindelijk tot de rang A 3 te worden bevorderd, in aanmerking werd genomen.

2. De *Commissie* herinnert vooreerst aan de rechtspraak van het Hof volgens welke het tot aanstelling bevoegd gezag niet gehouden is een bevordering jegens de niet-bevorderde sollicitanten te motiveren.

Volgens haar blijkt overigens uit het onderzoek van verzoekers situatie en in het bijzonder uit de door hem uiteengezette feiten en omstandigheden, dat het tot aanstelling bevoegd gezag de door het Hof erkende grenzen van zijn beoordelingsbevoegdheid niet heeft overschreden. Dienaangaande merkt de Commissie onder meer op, dat toen het bestreden besluit werd genomen J. Delorme bijna vijftig jaar was en een anciënniteit in de dienst en in de rang van bijna negen jaar, alsmede een beroepservaring op het betrokken gebied van bijna 22 jaar bezat. Bovendien viel de vergelijking tussen de beoordelingsrapporten van J. Delorme, die in ieder opzicht lovend waren, en die van verzoeker ten gunste van eerstgenoemde uit. Met betrekking tot het argument dat verzoeker ontleent aan het feit dat hij de betrokken functie van afdelingshoofd als plaatsvervanger en ad interim heeft uitgeoefend, herinnert de Commissie eraan, dat het feit dat betrokkene een bij een hogere rang behorende functie heeft uitgeoefend, hem geen enkel recht op bevordering verleent. Trouwens, volgens inlichtingen van de directeur-generaal van de betrokken sector, heeft verzoeker bij het ad interim uitoefenen van de functie van afdelingshoofd VIII-A-3 niet doen blijken, dat hij de managerskwaliteiten bezit die de directeur-generaal onontbeerlijk acht om leiding te geven aan de afdeling.

Ten slotte brengt de zorgplicht, waarin de Commissie zou zijn tekort geschoten, geenszins de verplichting mee om een ambtenaar te bevorderen wanneer het dienstbelang bevordering van een andere ambtenaar verlangt.

Het derde middel

1. *Verzoeker* is van oordeel, dat de aanstellingsbevoegdheid in het onderhavige geval voor een heel ander doel is aangewend dan waarvoor zij wettelijk is verleend.

Zo volgt het misbruik van bevoegdheid reeds uit het feit dat het tot aanstelling bevoegd gezag, zoals in het tweede middel is uiteengezet, zijn keuze niet rechtsgeldig met redenen heeft omkleed.

Bovendien past de betrokken aanstelling in het kader van de aanstellingen die bij het einde van een ambtstermijn van de Commissie worden verricht (en gemeenlijk „parachutages" worden genoemd); dit wordt met name gesteld in een rondschrijven van het Syndicat des fonctionnaires internationaux et européens van 7 november 1984 dat de betrokken kennisgeving van vacature aanhaalt als voorbeeld van een handeling die een „parachutage" voorbereidt, in casu juist die van een kabinetsmedewerker van E. Pisani.

Ten derde blijkt het misbruik van bevoegdheid volgens verzoeker ook uit het verloop van de voorziening in de overhavige vacature. In dit verband merkt hij met name op,

dat de kennisgeving van deze vacature reeds in november 1983 was opgesteld, doch pas in oktober 1984, net voor het einde van de vorige ambtstermijn van de Commissie op 31 december 1984, is bekendgemaakt. Daaruit blijkt dat het ambt uitdrukkelijk was voorbehouden voor de kabinetschef van E. Pisani, lid van de Commissie.

2. Volgens de *Commissie* mist het middel van misbruik van bevoegdheid feitelijke grondslag.

Voor zover verzoeker tot misbruik van bevoegdheid concludeert op grond van de stelling dat het tot aanstelling bevoegd gezag zijn keuze niet rechtsgeldig met redenen heeft omkleed, verwijst de Commissie naar de opmerkingen die zij met betrekking tot het tweede middel heeft gemaakt.

Verzoekers stellingen zijn overigens niet meer dan beweringen zonder enig bewijs. Niets belet de Commissie immers een bij een kabinet gedetacheerde ambtenaar tot afdelingshoofd te bevorderen, wanneer zij hem het meest geschikt acht om die functie uit te oefenen.

Wat ten slotte het verloop van de voorziening in de onderhavige vacature betreft, verklaart de Commissie dat tot 1 april 1984 de kennisgeving van vacature niet kon worden bekendgemaakt, omdat de door het vertrek van het vorige hoofd van afdeling VIII-A-3 vrijgekomen post als gevolg van de overplaatsing van een ambtenaar bij een andere afdeling was ondergebracht. De afdeling VIII-A-3 heeft die post pas teruggekregen op 1 april 1984 toen een andere A 3-post vrijkwam. Verder was de Commissie van mening dat de bekendmaking van de betrokken kennisgeving van vacature geen voorrang had. Er moesten namelijk andere vacante ambten worden bekendgemaakt, vóór dat van hoofd van de betrokken afdeling.

O. Due
rechter-rapporteur